

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 13/09-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť V. T. a A. T., obaja bytom B., zastúpených advokátkou JUDr. A. Š., B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3 Er 1069/2006, Ex 433/2006 z 15. decembra 2006, uznesením sp. zn. 3 Er 1069/2006, Ex 433/2006 z 26. apríla 2007, ako aj jeho postupom v konaní vedenom na základe návrhu na zastavenie exekúcie z 10. januára 2007 a v konaní vedenom na základe návrhu na odklad exekúcie z 25. mája 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. T. a A. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2007 doručená sťažnosť (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 23. augusta 2007) V. T. a A. T., obaja bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. A. Š., B.,

ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Er 1069/2006, Ex 433/2006 z 15. decembra 2006, uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Er 1069/2006, Ex 433/2006 z 26. apríla 2007, ako aj jeho postupom v konaní vedenom na základe návrhu na zastavenie exekúcie z 10. januára 2007 a v konaní vedenom na základe návrhu na odklad exekúcie z 25. mája 2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 18/00 z 30. januára 2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 19/05 z 26. októbra 2005 bolo privolené k výpovedi nájmu bytu voči sťažovateľom a bola im uložená povinnosť byt vypratať do 15 dní potom, ako im bude zabezpečený primeraný náhradný byt zo strany navrhovateľa. Po uplynutí výpovednej lehoty navrhovateľ oznámil sťažovateľom, že im zabezpečil prenájom náhradného bytu. Podľa vyjadrenia sťažovateľov išlo o nájom bytu na dobu určitú, preto navrhovateľovi oznámili, že táto ponuka nespĺňa zákonné podmienky primeraného náhradného bytu v zmysle rozsudku okresného súdu sp. zn. 14 C 18/00 z 30. januára 2002. Navrhovateľ ako oprávnený podal 13. júna 2006 návrh na začatie exekúcie, na základe ktorého súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie vypratáním bytu sp. zn. Ex 433/06 zo 4. októbra 2006 *„z dôvodu, že Mgr. H. ako oprávnený v exekučnom konaní zabezpečil sťažovateľom - povinným v súlade s § 712a OZ primeraný náhradný byt, I. kategórie, kompletne zrekonštruovaný, nachádzajúci sa v B. na..., o celkovej výmere 92 m², a povinní bezdôvodne neuzatvorili nájomnú zmluvu na uvedenú bytovú náhradu“*. Podľa vyjadrenia sťažovateľov súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie neuviedol výšku nájomného za uvedený náhradný byt a ani neuviedol, že nájom bol zabezpečený na dobu určitú. Sťažovatelia ako povinní podali 9. októbra 2006 námietky proti exekúcii, v ktorých uviedli, že im oprávnený nezabezpečil primeraný náhradný byt v zmysle exekučného titulu, ponúkol im prostredníctvom realitnej kancelárie len byt s mesačným nájomom 17 000 Sk a s dobou nájmu na jeden rok, k námietkam priložili aj dôkazy: nájomnú zmluvu poskytnutú realitnou kanceláriou a *„vytlačené informácie o byte“*.

Okresný súd uznesením sp. zn. 3 Er 1069/2006 z 15. decembra 2006 námietky sťažovateľov proti exekúcii zamietol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že „oprávnený písomnými dokladmi preukázal, že ponúkol povinným do prenájmu byt na... v B. na dobu neurčitú s výškou nájomného 7.700,- Sk mesačne“.

Podľa názoru sťažovateľov okresný súd nevykonal žiadne ďalšie dokazovanie na overenie si primeranosti poskytovaného náhradného bytu. V tejto súvislosti sťažovatelia uvádzajú:

„Sťažovatelia nemali žiadnu vedomosť o prehlásení vlastníčky náhradného bytu Ing. P., že by im táto bola ochotná uvedený byt prenajať za nájomné 7.700,- Sk + energie a nájom by bol na dobu neurčitú. Ing. P. ani nikto iný im takéto prehlásenie nepredložil, a samozrejme z toho vyplýva, že neexistuje žiadny doklad o doručení takéhoto prehlásenia.

Sťažovateľom - povinným zároveň nebol nikdy predložený, resp. doručený návrhu nájomnej zmluvy, v ktorom by bola uvedená doba nájmu doba neurčitá, a v ktorom by bolo stanovené nájomné 7.700,- Sk + 5.000,- Sk záloha na energie. Oprávnený Mgr. H. túto skutočnosť deklaruje bez toho, aby túto skutočnosť preukázal. Súd sa však priklonil bez dokazovania na jeho stranu a neodôvodnil ani z akého dôvodu mal za preukázané poskytnutie primeraného náhradného bytu. Odôvodnenie zo strany súdu je nedostatočné a nepreskúmateľné. Avšak bez možnosti podať odvolanie.

Nájomnú zmluvu predložil oprávnený do spisu ako falošný dôkaz o splnení svojej povinnosti, a samozrejme o predložení tohto návrhu zmluvy pre povinných neexistuje žiadny dôkaz, a neexistuje ani dôkaz o doručení výzvy pre povinných, aby túto nájomnú zmluvu uzatvorili. Z obsahu uvedenej nájomnej zmluvy vyplýva, že táto bola pre povinných prijateľná, a keby im takáto nájomná zmluva bola predložená, boli by takúto nájomnú zmluvu podpísali.

Na prehlásení vlastníčky bytu Ing. E. P. (čl. 1. 22) chýbajú jej osobné údaje - dátum narodenia a bydlisko, takže nie je zrejmé, či takéto prehlásenie podpísala osoba, ktorá má právo nájomnú zmluvu uzatvoriť. Táto skutočnosť sa nedá vôbec zistiť, nakoľko ani podpis tejto osoby nie je úradne overený. Zároveň do spisu predložená nájomná zmluva nie je zo strany prenajímateľky podpísaná, takže vôbec nepreukazuje skutočnosť, že by

prenajímateľka bola ochotná uzatvoriť s povinným nájomnú zmluvu na dobu neurčitú s nájomným 7.700,- Sk mesačne s zálohové platby.

Do spisu bola založená fotokópia listu vlastníctva č. 5941 k bytu, ktorý mal byť údajne na prenájom, pritom list vlastníctva je zo dňa 10. 08. 2005, nebol preto preukázané, kto je vlastníkom bytu v čase vydania uvedeného prehlásenia.“

Sťažovatelia namietajú, že okresný súd nevykonal žiadne dôkazy na overenie si predmetných skutočností a že súdny exekútor nepredložil okresnému súdu dôkazy, ktoré sťažovatelia pripojili k námietkam proti exekúcii. Podľa ich názoru v záujme správneho zistenia skutkového stavu si mal okresný súd tieto dôkazy vyžiadať od súdneho exekútora, resp. sťažovateľov. Vyjadrenia a dôkazy, ktoré oprávnený založil do spisového materiálu, okresný súd nedoručil sťažovateľom ako účastníkom konania ani ich o nich neupovedomil, čím im odňal možnosť konať pred súdom.

Súdny exekútor vydal 4. januára 2007 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie vypratáním bytu sp. zn. EX 433/06.

Sťažovatelia podali 10. januára 2007 návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie, v ktorých žiadali, aby okresný súd skúmal, či oprávnený splnil povinnosť zabezpečenia primeraného náhradného bytu v zmysle exekučného titulu. Zároveň v nich uviedli, že okresný súd rozhodol o zamietnutí ich námietok proti exekúcii bez správneho zistenia skutkového stavu a neumožnil im vyjadriť sa k stanovisku oprávneného k námietkam sťažovateľov. Okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľov na odklad exekúcie uznesením sp. zn. 3 Er 1069/2006, EX 433/2006 z 26. apríla 2007, ktorým odklad exekúcie nepovolil a v ktorom konštatoval, „že mal zo spisu preukázané, že oprávnený si splnil voči povinným svoju povinnosť zabezpečiť im primeraný náhradný byt, keď oprávnený predložil súdu prehlásenie vlastníčky bytu, že táto je ochotná uzatvoriť s povinným nájomnú zmluvu na byt na dobu neurčitú s nájomom 7.700,- Sk mesačne a preddavky za plnenia súvisiace s užívaním bytu“. Sťažovatelia uvádzajú, že o tomto vyhlásení nemajú vedomosť a toto vyhlásenie im nebolo zo strany oprávneného doručené.

O návrhu na zastavenie exekúcie podľa vyjadrenia sťažovateľov nebolo dosiaľ rozhodnuté a rovnako nebolo rozhodnuté o ich druhom návrhu na odklad z 25. mája 2007.

Sťažovatelia sú toho názoru, že doterajším postupom a rozhodnutiami okresného súdu boli porušené ich základné práva garantované čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 21 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V závere doplnenia sťažnosti na základe všetkých uvedených argumentov sťažovatelia navrhujú ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd Bratislava 1 uznesením zo dňa 15. 12. 2006 č. k. 3 Er 1069/2006, Ex 433/2006 porušil právo sťažovateľov na verejné prerokovanie veci, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, právo na prerokovanie veci v ich prítomnosti a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a právo sťažovateľov domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a právo sťažovateľov na nedotknuteľnosť obydlia, podľa ktorého do obydlia nie je dovolené vstúpiť bez súhlasu oho, kto v ňom býva, podľa čl. 21 ods. 1. Ústavy Slovenskej republiky, ako aj podľa čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv. Uznesenie Okresného súdu Bratislava 1 zo dňa 15. 12. 2006 č. k. 3 Er 1069/2006, Ex 433/2006 sa zrušuje.

2. Okresný súd Bratislava 1 uznesením zo dňa 26. 04. 2007 č. k. 3 Er 1069/2006 Ex 433/2006 porušil právo sťažovateľov na verejné prerokovanie veci, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, právo na prerokovanie veci v ich prítomnosti a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľov domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a právo sťažovateľov na nedotknuteľnosť obydlia, podľa ktorého do obydlia nie je dovolené vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva, podľa čl. 21 ods. 1. Ústavy Slovenskej republiky ako aj podľa čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv. Uznesenie Okresného súdu Bratislava 1 zo dňa 26. 04. 2007 č. k. 3 Er 1069/2006, Ex 433/2006 sa zrušuje.

3. Okresný súd Bratislava I nerozhodnutím o návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 10. 01. 2007 a o návrhu na odklad exekúcie zo dňa 25. 05. 2007 porušil právo sťažovateľov na verejné prerokovanie veci, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a právo sťažovateľov domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj podľa čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť V. T., bytom B., a A. T., bytom B., primerané finančné zadostučinenie každému v sume 500.000,- Sk a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 34.867,- Sk [a to 1. úkon: prevzatie a príprava a 2. úkon: spísanie sťažnosti, jeden úkon 17.433,50 Sk (14.650 + 2.783,50 DPH) + režijný paušál 150,- Sk] vyplatené na účet právneho zástupcu JUDr. B. B., B., č. účtu:...”

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie čl. 21 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh - kópií rozhodnutí okresného súdu, ako aj oznámenia okresného súdu ústavný súd zistil tieto okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal:

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 18/00 z 30. januára 2002 bola sťažovateľom uložená povinnosť vypratať byt do 15 dní po zabezpečení zodpovedajúcej bytovej náhrady.

Písomnosťou z 12. apríla 2006 oprávnený oznámil sťažovateľom „zabezpečenie nájomného vzťahu“. Sťažovatelia listom z 5. júna 2006 oznámili oprávnenému, že jeho ponuka nespĺňa kritéria primeraného náhradného v zmysle uvedeného rozsudku.

Na základe návrhu oprávneného vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. Ex 433/06 zo 4. októbra 2006.

Sťažovatelia podali 9. októbra 2006 námietky proti exekúcii, v ktorých uviedli, že „Nie je pravdou, že povinní bez uvedenia dôvodu odmietli ponuku na náhradný byt. Oprávnený im prostredníctvom realitnej kancelárie T., a. s., ponúkol na prenájom tri byty, vybratý bol predbežne byt na... v B., 3,5 izbového, o výmere 92 m², na..., s mesačným nájomným 17.000,- Sk + spotreba energie. Realitná kancelária dala povinným aj vzor nájomnej zmluvy (kópiu prikladáme) a aj na priamu otázku povinných uviedla, že sa jedná o nájom na dobu určitú na jeden rok, a v žiadnom prípade žiadny z bytov nemôže byť prenajatý na dobu neurčitú.

Na základe uvedených skutočností povinní oznámili dňa 5. 6. 2006, že ponúknuté byty nespĺňajú zákonnú podmienku primeraného náhradného bytu. Ku žiadnemu odmietnutiu nedošlo, jednalo sa len o upozornenie, že nie je splnená zákonná podmienka.“.

Okresný súd 15. decembra 2006 uznesením sp. zn. 3 Er 1069/2006, EX 433/2006 námietky sťažovateľov proti exekúcii zamietol. V odôvodnení predmetného uznesenia uviedol: „Povinní namietali, že v súčasnosti nie sú povinní splniť si svoju povinnosť na základe exekučného titulu, pretože nebola splnená podmienka rovnako uvedená v exekučnom titule a to, že oprávnený poskytne povinným primeraný náhradný byt na dobu neurčitú za primerané mesačné nájomné.

Oprávnený vo svojom vyjadrení zo dňa 03. 11. 2006 doručenom súdu súdnym exekútorom dňa 03. 11. 2006 k námietkam povinných uviedol, že tvrdenie povinných je nepravdivé a hrubo zavádzajúce. Oprávnený si nielen splnil povinnosť, ktorú mal na základe exekučného titulu voči povinným, ale uvedená povinnosť oprávnenému v dôsledku postupu povinných aj zanikla, pretože oprávnený splnil uvedenú povinnosť a zabezpečil povinným primeraný náhradný byt, o čom oprávnený predložil prehlásenie vlastníčky primeraného náhradného bytu, kde bolo uvedené, že vlastníčka predmetného bytu by uzavrela s povinným nájomnú zmluvu na dobu neurčitú, Výška mesačného nájmu mala predstavovať sumu vo výške 7.700,- Sk a preddavky za plnenia, ktorých poskytovanie je s užívaním bytu spojené, čo potvrdzoval doložený návrh nájomnej zmluvy. Oprávnený si uvedenými úkonmi splnil svoju povinnosť podľa ust. § 5 ods. 4 zák. č. 189/1992 Zb. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a s bytovými náhradami.“

V závere uznesenia okresný súd konštatoval, že sťažovatelia (povinní) nepredložili dôkazy, na základe ktorých by bolo možné námietkam proti upovedomeniu o začatí

exekúcie vyhovieť, pretože oprávnený doloženými dokladmi preukázal, že si svoju povinnosť podľa ustanovenia § 5 ods. 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 189/1992 Zb. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a s bytovými náhradami v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 189/1992 Zb.“) splnil.

Súdny exekútor vydal 4. januára 2007 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie vypratáním bytu sp. zn. EX 433/06.

Sťažovatelia podali 10. januára 2007 návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie, v ktorých uviedli, že okresný súd zamietol ich námietky proti exekúcii *„na základe dôkazov, ktoré založil do súdneho spisu exekútor, a ktoré exekútorovi predložil oprávnený Mgr. L. H. Zároveň exekútor nezaložil do súdneho spisu dôkazy, ktoré spolu s námietkami proti začatiu exekúcie predložili exekútorovi povinní. Takto súd rozhodoval bez správneho zistenia skutkového stavu. Zároveň súd neumožnil povinným vyjadriť sa k stanovisku oprávneného k námietkam povinných, v ktorom stanovisku oprávnený zámerne uvádza nepravdivé skutočnosti a tým súd povinným znemožnil domôcť sa zistenia správneho skutkového stavu.“*

Okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľov na odklad exekúcie z 10. januára 2007 uznesením č. k. 3 Er 1069/2006-242, EX 433/2006 z 26. apríla 2007, ktorým odklad exekúcie nepovolil a v ktorého odôvodnení uviedol: *„Na základe vyjadrení oprávneného a povinných súd dospel k záveru, že povinní nepredložili súdu doklady preukazujúce skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné povoliť odklad exekúcie. Potvrdenie o majetkových a osobných a zárobkových pomeroch preukazuje, že povinní sú zamestnaní, nenachádzajú sa v sociálnej núdzi a nemožno očakávať, že exekúcia by mala na povinných zvlášť nepriaznivé následky. Ani v zmysle ust. § 57 ods. 2 Exekučného poriadku nemožno očakávať, že exekúcia bude zastavená, pretože sa nezačalo konanie alebo iný právny postup, ktorých výsledkom môže byť právna skutočnosť vyvolávajúca zastavenie exekúcie a nie je v kompetencii súdu v exekučnom konaní posudzovať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu, k tomuto rozhodnutiu mal možnosť povinný podať riadny opravný prostriedok a týmto rozhodnutím je viazaný.“*

Okresný súd dosiaľ nerozhodol o návrhu sťažovateľov na zastavenie exekúcie z 10. januára 2007 a ani o ďalšom návrhu na odklad exekúcie z 25. mája 2007.

Ústavný súd v prvom rade preskúmal námietku porušenia sťažovateľmi označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Er 1069/2006, EX 433/2006 z 15. decembra 2006, ktorým okresný súd zamietol námietky sťažovateľov proti exekúcii.

Podľa § 5 ods. 4 zákona č. 189/1992 Zb. zabezpečením bytovej náhrady je pre účely tohto zákona predloženie písomného vyhlásenia osoby, ktorá poskytne náhradné ubytovanie, o tom, že uzavrie zmluvu o nájme alebo podnájme bytu s osobou, ktorá má vypratať byt.

Okresný súd v uznesení o zamietnutí námietok sťažovateľov sp. zn. 3 Er 1069/2006, EX 433/2006 z 15. decembra 2006 svoj právny záver o splnení povinnosti zabezpečenia bytovej náhrady oprel o vyvodený skutkový záver - predloženie dokladov zo strany oprávneného preukazujúcich splnenie povinnosti v zmysle ustanovenia § 5 ods. 4 zákona č. 189/1992 Zb. (vyhlásenie vlastníčky bytu o tom, že uzavrie zmluvu o nájme bytu na dobu neurčitú s výškou nájomného 7 700 Sk mesačne spolu s preddavkami na plnenia spojené s užívaním bytu).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Vychádzajúc zo zistených okolností a opierajúc sa o citované ustanovenia relevantnej právnej úpravy ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení namietaného uznesenia sa okresný súd vysporiadal s námietkami sťažovateľov v dostatočnej miere, v súlade s podstatou a účelom príslušnej právnej úpravy (predovšetkým § 5 ods. 4 zákona č. 189/1992 Zb.), takým spôsobom, že vyvedené právne závery korešpondujú so skutkovými zisteniami.

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Ústavný súd vzhľadom na uvedené v časti týkajúcej sa námietky porušenia sťažovateľmi označených základných práv uznesením sp. zn. 3 Er 1069/2006, EX 433/2006 z 15. decembra 2006 odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Rovnako ako zjavne neopodstatnenú odmietol časť sťažnosti smerujúcu proti uzneseniu okresného súdu č. k. 3 Er 1069/2006-242, EX 433/2006 z 26. apríla 2007, ktorým okresný súd sťažovateľom nepovolil odklad exekúcie.

Podľa § 56 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na návrh povinného môže súd povoliť odklad exekúcie, ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená.

Okresný súd v uznesení o nepovolení odkladu exekúcie sťažovateľom sp. zn. 3 Er 1069/2006, EX 433/2006 z 26. apríla 2007 vyvodil právny záver, že sťažovatelia nepredložili okresnému súdu také doklady, na základe ktorých by bolo možné povoliť odklad exekúcie, tento nadväzoval na skutkové zistenia okresného súdu, v zmysle ktorých okresný súd konštatoval, že sťažovatelia sa nenachádzajú v sociálnej núdzi, a nemožno preto očakávať, že by na nich mala exekúcia zvlášť nepriaznivé následky, ako aj skutkové zistenia o tom, že sa nezačalo konanie alebo iný právny postup, ktorých výsledkom by bola právna skutočnosť vyvolávajúca zastavenie exekúcie.

Vychádzajúc z uvedených skutočností prijal ústavný súd záver, že v odôvodnení namietaného uznesenia okresný súd v súlade s podstatou a účelom príslušnej právnej úpravy (§ 56 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku) vyvodil právny záver korešpondujúci so skutkovými zisteniami.

Ústavný súd listom z 3. decembra 2008 vyzval sťažovateľov, aby sa vo vzťahu k svojej námietke porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie z 10. januára 2007 a v konaní o návrhu na odklad exekúcie z 25. mája 2007 vyjadrili, či vyčerpali právne prostriedky poskytované na ochranu ich základných práv ustanovením § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a síce sťažnosť na prietahy v konaní podľa citovaného právneho predpisu. Sťažovatelia prostredníctvom svojej právnej zástupkyne ústavnému súdu oznámili, že uvedený právny prostriedok nerealizovali.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a lebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovatelia realizáciu takéhoto právneho prostriedku nepreukázali ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky porušenia práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie z 10. januára 2007 a v konaní o návrhu na odklad exekúcie z 25. mája 2007 odmietol ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2009